

DE BORSTVERKLEINING VAN BODIL MISLUKTE

‘HET VERBAND
WAS HELEMAAL
ROOD, HET BLOED
DRUPPELDE OP
DE GROND’

Al vanaf haar dertiende baalde Bodil (28) enorm van haar grote borsten. Ze kreeg niet alleen van jongs af aan vervelende opmerkingen naar haar hoofd geslingerd, ze had ook erg veel last van rug- en neklachten. Ze besloot op haar achttiende haar borsten te laten verkleinen, met rampzalige gevolgen.

TEKST RENÉE BROUWER

“IK DENK DAT ik een jaar of elf was toen mijn borsten begonnen met groeien. Toen ik dertien was, droeg ik al beha's voor volwassen vrouwen. Door mijn smalle taille was het vaak moeilijk

om een goede beha te vinden. Meestal moesten ze op maat gemaakt worden, wat veel geld kostte, of ik moest genoegen nemen met beha's die eigenlijk niet pasten. Hoe ouder ik werd, hoe meer mijn borsten groeiden. Tegen de tijd dat ik achttien was, droeg ik cup 65FF/G en had ik kledingmaat 36. Je kon bijna niet om mijn borsten heen, ik vond het echt verschrikkelijk. Mijn borsten waren zo zwaar dat ik veel rug- en neklachten had. Ze zorgden ook regelmatig voor ongewenste aandacht. Toen ik op mijn zestiende voor het eerst uitging, keken er bijvoorbeeld allemaal volwassen mannen naar mijn borsten. Op zulke momenten was ik het liefst onzichtbaar. In de puberteit wil je eigenlijk niet opvallen, maar in mijn geval was dat onmogelijk. Naast de alle blikken kon ik op zo'n avond in de kroeg ook op meerdere, zogenaamd lollige 'grote-borsten-opmerkingen' rekenen en zelfs ongewenste aanrakingen waren heel normaal. Ik werd regelmatig spontaan in mijn borsten geknepen. Vaak

kromp ik dan ineens of zette een grote quasi-beledigde blik op. Echt beledigd of kwaad durfde ik vaak niet te worden. Ik weet nog dat een keer een vage kennis mij ineens in mijn tepel kneep, terwijl hij keihard lachte. Ik was verbijsterd en voelde me zo kwetsbaar. Natuurlijk vond ik dat niet leuk, het was afschuwelijk, maar het ergste was dat ik er ook een beetje aan gewend was geraakt. Ik wist niet beter dan dat ik geseksualiseerd werd. Wanneer mensen op school mij voor de grap Bordeel noemden, lachte ik net zo hard mee. Wat kon ik anders doen?”

ONSYMPATHIEKE CHIRURG

“Het was dus niet gek dat ik op mijn zestiende al nadacht over een borstverkleining. Ik besprak het met mijn huisarts en hij gaf aan dat ik er beter mee kon wachten totdat mijn borsten helemaal volgroeid waren. Waarschijnlijk zou dat op mijn achttiende zijn, maar in dat jaar liep ik door een ongeluk een whiplash op, waardoor ik nog meer pijn in mijn nek kreeg. Mijn borsten werden voor mij echt ondragelijk, dus toen ik op mijn negentiende van mijn whiplash hersteld was, besprak ik met mijn huisarts opnieuw de opties van een borstverkleining. Hij verwees me door naar een plastisch chirurg in het ziekenhuis. Helaas was deze man allesbehalve sympathiek toen ik hem een paar weken later ontmoette. Zo zei hij dat ik mooie borsten had en dat hij zelf nooit een borstverkleining zou doen als hij mij was. Verward keek ik hem aan. Ik was daar toch niet omdat ik mijn borsten niet mooi vond? Ik wilde graag een verkleining omdat ik heel veel pijn had. Met duidelijke tegenzin hoorde de arts het aan. Toen mijn moeder, die ook mee was, vroeg of hij zich kon voorstellen dat een jonge vrouw zoals ik zoveel last had van haar borsten, was het enige wat hij antwoordde dat mijn moeder hem met 'u' moest aanspreken. De toon was meteen lekker gezet... Waarom ik daarna niet op zoek ging naar een andere plastisch chirurg, weet ik niet. Misschien omdat ik ergens dacht dat ik alleen bij hem terecht kon. Mijn huisarts had me naar hem doorverwezen, dus dan moest het wel goed zijn, toch? Ik vertrouwde op zijn oordeel. Bovendien zouden de kosten van mijn borstverkleining wegens medische redenen door de zorgverzekering vergoed worden. Op de een of andere manier dacht ik dat dat niet

het geval zou zijn als ik naar een privékliniek ging en daarom plande ik bij de plastisch chirurg een afspraak voor de operatie.”

ONDER DE STREPEN

“Een paar weken later was het zover. Op van de zenuwen meldde ik me 's ochtends in het ziekenhuis. Nadat ik naar mijn kamer was begeleid, mocht ik in een operatieshirt alvast op bed gaan liggen. Daarna kwam de plastisch chirurg langs. Met een stift zette hij op mijn borsten een aantal strepen om te laten zien hoe het resultaat zou worden. Door ons voorgesprek wist ik dat hij de ankermethode zou toepassen. Zelf had ik thuis urenlang onderzoek hiernaar gedaan. Ook had ik er veel filmpjes over gekeken, zo wist ik dat er bij de ankermethode een incisie vanaf de tepelhof naar beneden werd gemaakt dat horizontaal en gebogen in de borstplooi eindigde. Ook zouden mijn tepels worden verplaatst, omdat ze anders niet meer in verhouding waren met mijn 'nieuwe' borsten. Zorgvuldig tekende de arts alles af, maar ik begreep er niet veel van. Er zaten zoveel strepen op mijn borsten dat ik het eerlijk gezegd moeilijk kon volgen. Dat durfde ik alleen niet te zeggen. Ik vond het zo spannend allemaal, het liefst liet ik het gewoon over me heen komen. Hoewel ik hem niet echt aardig vond, ging ik ervan uit dat mijn arts wist waar hij mee bezig was.

Het laatste wat ik me herinner was dat ik in slaap werd gebracht. Voor mijn gevoel werd ik een seconde later alweer wakker gemaakt door de verpleegkundige, maar in de werkelijkheid waren we toen al een paar uur verder. De operatie was voorbij en ik had twee drains (een soort kleine, lange buisjes, red.) in mijn borsten voor het afvoeren van het wondvocht. Ondanks de pijn die ik voelde, dacht ik echt: *yes, I did it!* Het moeilijkste gedeelte was achter de rug. Alles moest nog genezen, maar daarna kon ik me eindelijk weer fijn in mijn eigen lichaam voelen. Nieuwsgierig keek ik naar het dikke verband dat eromheen zat. Omdat ik voelde dat ik ook een brace om had, was het moeilijk te zeggen of ze direct al kleiner waren. Toch maakte ik me geen enkele zorgen. Ik ging ervan uit dat de ingreep gelukt was en was heel blij om mijn moeder en toenmalige vriend te zien.”

ERGE BLOEDING

“Die avond sliep ik in het ziekenhuis. Toen ik ’s nachts moest plassen, schuifelde ik met hulp van een verpleegkundige met drains en al naar de wc. Plotseling schrok ze omdat mijn verband helemaal rood was. Het bloed druppelde op de grond en de verpleegkundige zei dat dat niet de bedoeling was. Ik moest snel terug naar bed en zij zou de arts halen. Maar het gekke was: er kwam niemand. Niet na vijf minuten, niet na tien minuten en zelfs niet na een kwartier. Ongerust belde ik mijn vriend en onder tusschen drukte ik het belletje voor hulp. Ik had geen idee wat er aan de hand was, maar gelukkig wist mijn vriend me te kalmeren. Als het echt ernstig was, dan was er allang iemand bij me geweest. Uiteindelijk viel

ik met een raar gevoel in slaap. Pas de volgende ochtend kwam mijn plastisch chirurg polshoogte nemen. Hij zei dat hij had gehoord dat er een ‘bloedinkje’ was geweest. ‘Tja, dan kan gebeuren’, was zijn reactie. Vervolgens haalde hij het verband eraf, zodat hij kon kijken naar mijn wond en de hechtingen. Daarna moest ik een operationele beha aan en daaroverheen moest weer verband. Volgens de arts kon ik dit laatste het beste zelf doen, omdat ik het thuis ook moest doen. Terwijl hij de ontslagpapieren tekende, hoorde ik zijn laatste instructies aan. Ik moest regelmatig het verband vernieuwen en zes weken lang dag en nacht de ondersteunde beha dragen. De bloeding zou vanzelf overgaan en ook met de vorm van mijn borsten zou het volgens hem helemaal goed komen. Door de ingreep stonden ze een beetje raar, maar met de tijd zou alles netjes bijtrekken. Ik had mijn borsten nog helemaal niet gezien, dus ik dacht dat het wel zou meevallen. Totdat ik ze thuis eindelijk goed kon bekijken toen ik even de ondersteunende beha uit mocht doen om te douchen... Ik vind het nog steeds gênant om te zeggen, maar mijn borsten waren gewoon vierkant. En mijn tepels hingen ergens onderaan. Het was echt vreselijk. Helaas trok het in de daaropvolgende weken niet bij. Ook mijn wond bleef nog maandenlang bloeden. Minstens drie keer per dag verschoonde ik mijn verband, maar eigenlijk was het bijna niet bij te houden. Ik dacht echt: wat heb ik gedaan?”

ANDERE TECHNIEK

“Zo’n vier weken na de ingreep had ik een vervolgspraak met de plastisch chirurg. Mijn moeder was weer mee en samen uitten we onze zorgen. Volgens de arts was er echter niks aan de hand. Hij had in plaats van de afgesproken ankermethode een nieuwe techniek geprobeerd en daar moesten mijn borsten gewoon nog van herstellen. Ik was witheet toen ik het hoorde. Hoezo een nieuwe techniek? Daar had ik toch helemaal geen toestemming voor gegeven? Mijn arts nam ons totaal niet serieus en draaide er een

beetje om heen. Hij zei dat de nieuwe techniek hem een betere optie leek voor mijn borsten, maar waarom, daar gaf hij geen antwoord op. Het was heel frustrerend. Omdat we het gevoel hadden dat we niet verder kwamen met de plastisch chirurg maakten we een afspraak voor een *second opinion* in een privékliniek. Die arts schrok enorm toen hij mijn borsten zag. Hij kon niet begrijpen waarom iemand het op die manier had gedaan, maar wilde zijn best doen om alles te herstellen. Uiteindelijk vond de eerste herstelgreep pas drie jaar later – grotendeels op eigen kosten – plaats. Mijn borsten hadden tijd nodig om goed te herstellen van de eerste ingreep en al die jaren liep ik dus met een groot littekenweefsel op mijn borsten rond. Ik baalde ontzettend. Eerst voelde ik mij te sexy door mijn grote borsten, maar nu schaamde ik me voor mijn lichaam. Angstvallig hield ik mijn borsten verborgen, zelfs voor mijn vriend. Als we samen sliepen, hield ik altijd mijn beha aan. En bij mijn vriendinnen barstte ik soms in tranen uit, omdat ik me minder vrouw voelde.”

ACCEPTATIE

“Na de eerste hersteloperatie zagen mijn borsten er gelukkig al een stuk beter uit. Ze waren niet meer vierkant en mijn tepels zaten weer op de juiste plek, maar toch was ik nog steeds erg onzeker over hoe ze eruitzagen. Daarom volgde er een tweede hersteloperatie om extra littekenweefsel te verwijderen, maar helaas knapte na deze operatie de hechtingen. Volgens mijn arts kwam dit omdat het mijn huid het niet meer aan kon. De rek was op en dat betekende dat er geen ingrepen meer konden worden uitgevoerd. Het was een grote teleurstelling, maar door de liefde en steun van mijn omgeving lukte het me om erbij neer te leggen. Nu, vijf jaar later, ben ik nog steeds onzeker over mijn lichaam, maar ik ben er niet meer ongelukkig door. Jarenlang heb ik mijn borsten met veel liefde verzorgd en daardoor heb ik geleerd ze te accepteren zoals ze zijn. Wel

‘ANGSTVALLIG HIELD IK MIJN BORSTEN
VERBORGEN, ZELFS VOOR MIJN VRIEND’

**‘IK BEN NOG STEEDS
ONZEKER OVER MIJN
LICHAAM, MAAR
IK BEN ER NIET MEER
ONGELUKKIG DOOR’**

FOTOGRAFIE LOTTE DALE / ISTOCK

denk ik vaak: had ik het maar anders gedaan. Had ik maar naar mijn instinct geluisterd toen ik een slecht gevoel had bij de eerste plastisch chirurg. Ik ben nog steeds boos op hem, omdat mijn borsten door zijn toedoen echt verpest waren. Achteraf had ik hem misschien ook moeten aanklagen, maar op dat moment had ik daar de kracht niet voor. Nu denk ik er nog weleens aan, maar op dit punt in mijn leven wil ik niet dat proces ingaan. Ik ben al sinds mijn dertiende geobsedeerd door mijn borsten en vanaf mijn negentiende bezig met dit rampproces. Ik wil mij nu juist focussen op wat ik wel

mooi vind, op hoe mijn littekens zachter zijn geworden door aandacht en liefde en hoe ik mij langzaamaan weer goed in mijn eigen lijf ben gaan voelen. Hem aanklagen is met een weer een proces waar ik geconfronteerd moet worden met de vreselijke foto's en herinneringen aan die tijd. Daarom richt ik me nu liever op positievere dingen, zoals mijn werk als filmmaker. Door mijn eigen ervaringen wil ik me graag inzetten voor de juiste representatie van het lichaam en seksualiteit. Iedereen is uniek, maar in films en in de media krijg je maar een beperkte representatie waardoor we een verkeerd

beeld krijgen van wat normaal is. Wat had ik graag als kind een film gezien over een meisje van veertien dat alleen beha's kan kopen op de oude vrouwenafdeling, dan had ik me zeker minder alleen gevoeld. Juist hier wil ik bewustwording voor creëren door er films en documentaires over te maken. Het kan toch niet zo zijn dat een tienermeisje met grote borsten gelijk als sexobject wordt gezien en zich daardoor schaamt voor haar eigen lichaam? Wat mij betreft mag daar veel meer aandacht aan worden gegeven, dat had mijn puberteit waarschijnlijk een stuk aangenamer gemaakt.” ■